

de sandelig ikke blive lige nu? De kan komme på venteliste, og når de så har været på venteliste, kan de få et dagtilbud. Det er jo dét, der er virkeligheden i dag i Danmark. Der er mange, mange ledige pladser på de private døgnbehandlingsinstitutioner, fordi man er gået over til at tilbyde ambulante behandling og bruger pengene på det fra amternes side, og den ambulante behandling består for det meste i metadonudlevering, en tår kaffe og en smøg.

Sådan ser billedet ud, sådan set virkeligheden ud. Det er langt fra alle de fine forslag, vi får skrevet ned på papir herinde, og som ministeren også i dag har fået lejlighed til at nævne, så der er i allerhøjeste grad brug for at få undersøgt kvaliteten i behandlingen.

Når der tales om DANRIS, det program, der nu skal sættes i værk, er det jo kun døgnbehandlingen, der bliver undersøgt. Det er ikke den ambulante behandling, og det er jo den ambulante behandling, der er mest af i Danmark. Det kan godt være, ambulante behandling kan være en effektiv og god behandling for nogle misbrugere, men så må det undersøges.

Vedrørende Narkofølgegruppen bliver jeg nødsaget til at sige, at det blev besluttet forrige år i forbindelse med finansloven, at Narkofølgegruppen skulle nedsættes og fortsætte sit arbejde for Agerschou-udvalget. Vi rykkede, vi rykkede, og vi rykkede regeringen og ministeren, men der skete ingenting før for ganske nylig. Først nu er der blevet nedsat en narkofølgegruppe, og det er dybt kritisabelt og helt uacceptabelt. Men nu er den nedsat, og vi håber selvfølgelig, at det vil få en effekt, også for ham, der på 21. døgn sidder i natteherberget på Sundholm med sin brækkede arm.

Villy Søvnald (SF):

Fra SF's side synes vi, det er en rigtig god idé at sætte fokus på det meget alvorlige samfundsproblem, der hedder stofmisbrug, og det er derfor, vi fra SF's side har været med til at rejse forespørgselsdebatten.

Jeg tror, det er vigtigt at gøre sig klart, at der findes ingen lette svar, og der findes ingen definitive svar. Det er til dato ikke lykkedes noget samfund at finde et definitivt svar, og det vil heller ikke ske. Derfor er det interessant at være optaget af, at der findes to hovedlinjer i den internationale narkodebat. Den ene har overskriften »Forbud og straf«, og den anden har overskriften »Reducer skaderne«. I Danmark har vi altid været lidt uvillige til at vælge så klare lin-

jer, og derfor kan man vel sige, at vi forsøger os lidt med begge dele. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg mener, ministeren har ret i sin vurdering: at der de sidste 4-5 år er sket en markant forøgelse af behandlingsindsatsen. Vi har selv været med til at presse på, og noget af det er finansieret over satspuljerne. Det betyder, at langt flere er i behandling i dag end på noget tidligere tidspunkt, og det betyder, at der i dag er langt flere afvænnede narkomaner end på noget tidligere tidspunkt; det nytter altså. Jeg tror, det er vigtigt at få det sagt, fordi der nogle gange breder sig en misstemning: Alt det her med behandling, nytter det overhovedet? Kunne vi ikke lige så godt lade være? Hertil er svaret nej. Det nytter at behandle. Det betyder ikke, at alle kommer ud af deres misbrug, når vi behandler, men det betyder, at vi aldrig har haft så mange tidligere misbrugere, som vi har i dag. Det tror jeg er det ene vigtige at få sagt.

Det andet vigtige at få sagt er, at stofmisbrugere ligner helt almindelige mennesker på den måde, at de først og fremmest er meget forskellige. Derfor er det meget vigtigt, som også andre ordførere har understreget, at der er mange forskellige behandlingstilbud i stedet for at søge efter én bestemt metode, der virker for alle. Det nødvendiggør selvfølgelig det, der også ligger i vedtagelsen, nemlig at foretage de nødvendige undersøgelser, og vi har i SF meget stor tillid til, at genoplivningen af Narkofølgegruppen bliver af stor betydning for at sikre den fælles viden og det fælles ansvar hos de forskellige instanser, der er forudsætningen for at komme videre.

Om kort tid vil der blive offentliggjort nogle nye dødstal for narkorelaterede dødsfald. De vil vise, at vi stadig her i Danmark har nogle ekstremt høje dødstal, oven i købet, så vidt jeg har forstået, et stigende dødstal, og det tror jeg skyldes, at vi i Danmark har været så tilbageholdende med at gå videre med det, man kunne kalde skadereduktionsskridtet.

Det rejser nogle voldsomme moralske dilemmaer hos mange, når der diskuteres temaer som f.eks.: Skal der være fixerum, så man ikke skal fixe et tilfældigt sted under voldsom stress, når man nu alligevel fixer; et sted, hvor man ikke skal bruge urent vand, men kan bruge rent vand med den konsekvens, at man ikke får alle følgesygdommene med i købet? Det rejser altid nogle voldsomme moralsk-etiske diskussioner. En anden stor diskussion, også i forbindelse med skadereduktion, er diskussionen om lægeordineret